

חברות קיצור הדף היומי
נערכות מתוך חוברות לאוקמי גירסא\ שיננא
וניתן להשיגם בכל חנויות הספרים.
לבקשת הרבים הם יוצאות לשימוש אישי במהדורה מיוחדת
גם כפורטל הדף היומי.

משנה: שלושה מינין אסורין כנזיר: הטומאה, והתנלחת, והיוצא מן הגפן. וכל היוצא מן הגפן מצטרפין זה עם זה. ואין חייב עד שיאכל מן הענבים כזית. משנה ראשונה אומרת: עד שישתה רביעית יין, ר"ע: אף שרה פיתו כיון ויש בה כדי לצרף כזית - חייב. וחייב על היין בפני עצמו, ועל הענבים בפני עצמן, ועל החרצנים בפני עצמן, ועל הזנים בפני עצמן. ראב"ע: אין חייב עד שיאכל שני חרצנים וזג. אלו הן חרצנים ואלו הן זנים? ר"י: החרצנים - אלו החיצונים, הזנים - אלו הפנימים, רבי יוסי: שלא תמעה, כוזג של בהמה, החיצון זוג והפנימי עינבל.

לד:

שלושה מינין אסורין כנזיר, טומאה תגלחת ויוצא מן הגפן.
 א. ולא גפן עצמו, מתני' לא כר"א: דאפי' עלין ולולבין במשמע.
 ב. א"ד אסיפא: עד שיאכל מן הענבים כזית. ומשמע מגפן עצמו לא מתני' לא כר"א: דאף עלין ולולבין במשמע.
יסוד מחלוקתם ר"א: דרש ריבוי ומיעוט, מיון ושכר יזיר - מיעט, מכל אשר יעשה מגפן היין - ריבה, מיעט וריבה - ריבה הכל, מיעט זמורה. ורבנן: דרשי כללי ופרטי: מיון ושכר יזיר - פרט, מכל אשר יעשה מגפן היין - כלל, מחרצנים ועד זג - חזר ופרט, פרט וכלל ופרט אי אתה דן אלא כעין הפרט, דמפורש פרי ופסולת פרי. ולא פרי גמור דכבר פירט עבים לחים ויבשים יין ותומין הא אין עליך לדון כלשון אחרון אלא כלשון ראשון. ומאחר שסופינו לרבות כל דבר, 'מחרצנים ועד זג' לומר לך: כל מקום שאתה מוצא פרט וכלל, אי אתה רשאי למשכו ולדונו כעין הפרט, אלא נעשה כלל מוסף על הפרט, עד שיפרוט לך הכתוב כדרך שפרט לך כנזיר.
 פנה הפרט מפורש פרי ופסולת פרי, אף כל פרי ופסולת פרי.
פרי - עינבי. פסולת פרי - חומץ. אף כל פרי - גוהרקי.
אף כל הפסולת פרי ר"ב: לאיתויי עינבי דכרין.
 ועד זג - אמר רבינא: לאיתויי דבין הבינים.

לה.

מחרצנים ועד זג, עד שיפרט לך הפתוח בפניו וכלאב"ע: דחייב רק כשיאכל ב' חרצנים וזג, פרט שאחר הכלל מנ"ל?
 אלא ס"ל כר"א: דדריש מיעט וריבה.
 ב. ס"ל כרבנן דאי כראב"ע לכתוב לחרצנים ועד זג גבי פרטי, ואחר כלל? ש"מ: לדונו בכלל ופרט.
 ולא אמרי' דבא לפרט שני דא"כ לכתוב או שני חרצנים או שני זנים או חרצן וזג ש"מ א. למידרש כלל ופרט, ב. דעד שיאכל שני חרצנים וזג.
 ור"א דדריש מיעט וריבה, פרט וכלל ופרט נפק'ל מוכי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה' - פרט, 'וכל בהמה' - כלל, 'לשמור' - חזר ופרט, פרט וכלל ופרט אי אתה דן אלא כעין הפרט.
 ב. רבא: ר"א למד: מ'זאם מן' - פרט, 'הצאן' - כלל, 'כבשים ועזים' - חזר ופרט, דאי אתה דן אלא כעין הפרט.
 א"ל ר"י וליקף מ'מן פרט, 'הבהמה' כלל, 'בקר וצאן' חזר ופרט, לדון כעין הפרט. א"ל: דא"א דהו"א 'הבהמה' - חיה בכלל בהמה.
 א"ל ר"י: חיה בכלל בהמה? הא כתיב 'בקר וצאן', והוה ליה פרט וכלל, ואי אתה דן אלא כעין הפרט.
 דתניא: 'ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפשך' - כלל, 'בבקר ובצאן ובין ובשכר' - פרט, ובכל אשר תשאלך נפשך - חזר וכלל, אי אתה דן אלא כעין הפרט דמפורש פרי מפרי וגידולי קרקע, וכלל אחרון להוסיף כל דדמי ליה וכמו כל פרט אחרון דהו"א דנעשה כלל מוסף על הפרט, וב' כללי ופרט, וב' פרטי וכלל, - דנים כעין הפרט.
נפק"מ: דתרי כללי ופרט - אי יש פרט דדמי ליה אף בחד צד מרבינן, תרי פרטי וכלל - אי יש פרט דדמי, רק משני צדדין מרבינן.
ונפק"מ: דפרט וכלל מרבי' אף עלין ולולבין, ומיעט וריבה לולבין ולא עלין.

לה:

טרי"ו: כל איסורי שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור, תוץ פאייסורי נזיר, ד'משרת- שהפת מצטרפת אף שאור מצטרף שהוא כל תקטירו. [ואף חמץ מצטרף]
זערי: ואמר שאור לאפוקי מאביי: דיש הקטרה בפחות מכזית
 א. הקשה אביי: מקפה תרומה, ושום ושמן חולין, ונגע טבו"י במקצתן פסל הכל מקפה חולין, ושום ושמן תרומה, ונגע טבו"י במקצתן פסל רק מקום מנעו רי"ו ביאר הטעם: הואיל וזר לוקה עליה בכזית, ולכאן הוא משום דהיתר מצטרף לאיסור.
א"ל ר"ד: לא, מה שלוקה בכזית היינו בכדי אכילת פרס, ודאורייתא! ומה שחלקו רבנן א"א בכוחת הכבלי דאין כזית בכדי אכילת פרס, אי רותח - בטלה דעתו, אי מתובל לא משכחת כזית בכדי אכילת פרס.
ב. איתיביה: שתי מדוכות תרומה וחולין, ולפניו שתי קדירות, תרומה וחולין, ונפלו אלו לתוך אלו - שתיהן מותרות, שאני אומר: חולין לתוך חולין נפלו, ותרומה לתוך תרומה נפלה.

לו.

לו:

- ואי כוית בכדי אכילת פרס דאורייתא, אמאי אמרי' שאני אומר?
 ודחי': דהיתר דהנח לתרומת תבלין דרבנן היא.
- ג. איתיביה: שתי קופות אחת של תרומה ואחת של חולין, ולפניהן שתי סאין אחת של חולין ואחת של תרומה, ונפלו אלו לתוך אלו - שניהן מותרין, שאני אומר: חולין לתוך חולין נפלו, תרומה לתוך תרומה נפלה.
 ואי כוית בכדי אכילת פרס אסור, אמאי אמרינן שאני אומר?
 בשלמא לדידי: משום דהיתר מצטרף לאיסור, כגון דרבנן חולין, לז'. אלא לדידך דמשום שיש כוית בכדי אכילת פרס, כשירבה חולין מאי הוי? א"ל: הנח לתרומה בזמן הזה דרבנן.
- א"ל אביי: ממאי דמשרת, להיתר מצטרף לאיסור, שמא ליתן טעם כעיקר. ולאביי: מעיקרא הוקשה לו מה שאמר רב דימי והקשה כל קושיות אלו. ואח"כ א"ל ליתן טעם כעיקר ואחר שתירץ א"ל שמא ליתן טעם כעיקר לכדתניא: 'משרת' ליתן טעם כעיקר, שאם שרה ענבים במים ויש בהן טעם יין - חייב, ומכאן אתה דן כל איסורין שבתורה: ומה נזיר שאין איסורו איסור עולם, ואין איסורו איסור הנאה, ויש היתר לאיסורו - עשה בו טעם כעיקר, כ"ש כלאי הכרם שאיסורן איסור עולם, ואיסורן איסור הנייה, ואין היתר לאיסורן - שיעשה בו טעם כעיקר, וה"ה לערלה בשתיים!
- א"ל ר"א: לא כר"ע דמתני': דאף שרה פיתו ביין ויש בו כדי לצרף כוית חייב ולא אמרי' דשמא הוא דיש כוית בעין, ולא בת"ק: דעד שישתה רביעית יין, אלא כר"ע דברייתא: דאכל כוית מפת ששרה ביין ומיין חייב.
- אבדר"א: לר"ע: ליתן טעם כעיקר - מבשר וחלב דטעם בעלמא ואסור ה"ג. ורבנן: מבשר בחלב לא גמרי' דחידוש הוא דכ"א לחוד מותר וכן בכלאיים אלא להשרות בחלב אף כל היום מותר, אבל כישול אסור. ור"ע: גם בשר בחלב חידוש הוא! אלא, למד מאיסור גיעולי עכו"ם ד'כל דבר לז': אשר יבא באש', אף שטעם בעלמא הוא. ולרבנן: לא מגיעולי עכו"ם - דחידוש הוא דנ"מ לפגם אסור, רחב"ה: לר"ע: אסרה תורה רק לקדירה בת יומה, שאינה נותן טעם לפגם. ולרבנן: קדירה בת יומה גם א"א שלא תפגום מעט.
- ראבדר"א: מדרבנן דמשרת ליתן טעם כעיקר מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה נשמע לר"ע דמשרת להיתר מצטרף לאיסור, נלמד לכא איסורי תורה. א"ל ר"א: משום דהוי נזיר וחטאת ב' כתובין הבאין כאחד, ואין מלמדין. נזיר, הא דאמרן, חטאת 'בבשרה' - עד שיבלע בבשרה, יקדש' - לחיות כמות, שאם פסולה - יפסל, ואם כשרה - תאכל כחמור שבת.
- ורבנן? צריכי נזיר של'ת שא"א ללמוד מחטאת ונזיר מקדשים לא ילפנן חטאת של'ת דא"א ללמוד מנזיר שחמור שאסור אף בחרצן. ור"ע: לכתוב בנזיר ותיתי חטאת מיניה, ככל איסורין שבתורה גמרי מנזיר. ורבנן: חטאת - להיתר מצטרף לאיסור, וחולין מקדשים לא גמרינן, ומשרת ליתן טעם כעיקר, מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה. ור"ע: תרוייהו להיתר מצטרף לאיסור, והר"ל שני כתובין הבאין כאחד, דאין מלמדין. ר"א לר"ב: אלא 'מכל אשר יעשה מגפן היין לאיסורי נזיר שמצטרפין זה עם זה. לר"ע: השתא היתר מצטרף לאיסור, איסור לאיסור מבעיא? א"ל: היתר לאיסור - בבת אחת, איסור לאיסור - אפילו בזא"ז. ור"ש דלית ליה צירוף, "מכל אשר יעשה" דריש דלעולם אינו נזיר לח. עד שזייר מכולן.
- מ"א: כל רביעיות שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור, חוץ מרביעית שבנזיר, שהרי אמרה תורה משרת. ונפק"מ: דר' יוחנן מרבי אף אוכלין, ור"א משקין ולא דבר אחר.
- ר"א: עשר רביעיות רקן, והראם ר"כ בידו חמש אדום יין ודם וחמש לבן מים ושמן. חמש סומקתא: נזיר, ועושה פסח, שהורו, במקדש, ומתו. נזיר - רביעית יין לנזיר. עושה פסח שמואל: ארבע כוסות, צריך שיהא בהן כדי רביעית. שהורו - שתה רביעית יין אל יורה. במקדש - שתה רביעית יין ונכנס למקדש, חייב מיתה. ומתו - דועל כל נפשות מת ל"א יבא לרביעית דם משני מתים שמטמאה באהל. חמש חיורתא: חלת, נזיר, ומצורע, שנפסלו, בשבת. חלת - רביעית שמן לחלה. נזיר - רביעית שמן לנזיר. מצורע - רביעית מים למצורע. שנפסלו - דושאר כל המשקין טמאין פוסלין את הגוייה ברביעית. בשבת - דשאר כל המשקין ברביעית ושאר כל השופכים ברביעית. ודך: א. דמרביעית נוטלין לידים לאחד ואפילו לשנים! ב. מביא פילי חרס ונותן לתוכה חצי לוג מים מן הכיור, ולר"י רביעית. ג. כמה מים נותן לתוכה? כל שהוא, ר"ז: רביעית!

דחי' - דפלוגתא לא קמירי

ומקוה לא חשיב - דבימלוה רבנן. דאף מחטין צריכין טבילה

ואינו חייב אלא עד שיאכל מן הענבים כזית וכו'. לח:
 תר' לא מדמי לכל איסורי נזיר לשתיה ור"ע כיון שכתוב וענבים לחים ויבשים
 לא יאכל מאכילה אף כל איסורין בכזית

וחייב על היין בפני עצמו כו'.

ת"ר: 'ענבים לחים ויבשים לא יאכל' - לחייב ע"ז בפנ"ע וע"ז בפנ"ע
 מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה: שהוא מין אחד והן שני שמות -
 חייב על כ"א בפנ"ע להביא יין חדש וענבים.

אב"י: אכל חרצן לוקה שתיים, זג - לוקה שתיים, חרצן וזג - לוקה שלש.

רבא: לוקה רק אחת, שאינו לוקה אלאו שבכללות.

סתיב ר"פ ר"א: נזיר שהיה שותה יין כל היום - אינו חייב אלא אחת.

אמרו לו אל תשת' אל תשתה והוא שותה - חייב על כל אחת.

אכל ענבים לחים ויבשים, חרצנים וזגים, וסחט אשכול של ענבים ושתה
 - לוקה חמש. א"ה לילקי שש, גם על מכל אשר יעשה.

ואין לומר: דתנא ושייר. - לא יחל דברו אינו שויר, דתני מידי שאינו במקום אחר,

לא יחל דברו ישנו בנדרים.

הקשה רבינא והא שייר דבין הביניים!

אלא ר"פ: לא תניא לוקה חמש. והקשה על חמש שסבר שא"ז גמרא וחזר בו,

ולא ידע דגמרא היא בידו ולא יחזור בו.

חרצנין וזגין.

מותרגמינן: מפורצנין פנימים ועד עיצורין חיצונין - כר' יוסי דמתני. לז.

סתם נזירות ל' יום.

גילח או שגילחוהו לסטים - סותר ל' יום.

נזיר שגילח בין בזוג בין בתער, או שסיפסף כל שהוא - חייב.

אציצטרא ליתו: השערות, האם גודלת פועיקרת או פולפועלת?

ונפק"ט לגילחוהו ליסטים ושיירו בו כדי לכוף ראשו לעיקרו,

אם גודלת מעיקרה - במלה נזירות, אי מלמעלה - הא עדיין קדוש.

א. ת"ש: ביצי כינים שעומדים בשורש השיער, אי גודלת מלמטה, מדוע נשאת בשורש

ודחי'

דאגב חיותא יורדת ללמטה.

ב. ת"ש: ביצי כינים בראש השיער ואי גדלה מלמעלה, בעיקר השיער מקומה.

- ודחי' שם גם משום שאין בה כח נופלת למטה.

ג. ת"ש: מבלורית דכושיים, דאחר דמגדלין לה רפיא מלתחת.

- ודחי' שם גם, כובד השיער מרפה הקליעה.

ד. ת"ש: ששער גדל מתחתיתו מדצובעים שער הבהמה באדום, הצמר למטה רפוי,

ב. כשצובעים הוקנים שערם, ראשי עיקרם לבנות ש"מ מלתחת רבי, ש"מ.

ודק דתניא: נזיר שגילחוהו לסטים ושיירו בו כדי לכוף ראשו לעיקרו - אינו סותר,
 ואי גדל מלתחת ליסתור! לז.

ודחי' כגון שגילחוהו אחר מלאות, כר"א: כל אחר מלאות - ז' סותר.

ומעמו: דיליף תגלחת טהרה מתגלחת טומאה, דשבעה,

וקים לרבנן: כל ז' יומין בא שיער בשיעור כדי לכוף ראשו לעיקרו.

נזיר שגילח בין בתער בין בזוג, או שסיפסף כל שהוא חייב.

'קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו' ר"א: דאף תלש סיפסף ר"פ: חייב

ר' יונתן: דווקא תער חייב אבל תלש סיפסף פטור,

ודק דקדוש יהיה - היינו דבגילח בתער קם בעול"ת, אין לי אלא תער.

תניא אידך: 'תער' לתער. 'לא יעבור על ראשו' - לתלש מירט וסיפסף כל שהוא.

תער לא יעבר על ראשו לפי שלא למדנו לתגלחת האחרונה שיהיה

בתער ללמדו ממצורע א"א שאין דנין קל מחמור להחמיר עליו.

רבי: א"צ ד'תער לא יעבור על ראשו עד מלאות' - לא תהא תגלחת אלא בתער.

ודק ד'תער לא יעבור על ראשו לעבור עליו בשני לאוין. מ.

אר"ח: ללקות - באחת, לעכב - בשתיים,

ואינו סותר אלא ברוב ראשו וכל שהוא כעין תער. - ולא בדבר אחר.

תנ"ה: נזיר שתלש, מירט, סיפסף כל שהוא אינו סותר אלא ברוב ראשו ובתער.

מר"ש: כשם שב' שערות מעכבות בו, כך סותרות בו.

ש"ש: שלשה מגלחין ותגלחתן מצוה: נזיר, ומצורע, ולוים,

וכולן שגילחו שלא בתער, או ששיירו שתי שערות - לא עשו כלום.

אמר ר' פ'ר: שלשית פגלחין ותגלחתן מצוה.

פשיטא: מ"ד משום עבורי שער הוא, ואפילו סך נשא, קמ"ל דלא.

קתני: וכולן שגילחו שלא בתער.

גבי נזיר 'תער לא יעבור על ראשו, וגבי לוים, 'זהעבירו תער על כל בשרם',

ומצורע בתער, לא רק מלויים שמעונין תגלחת ורק בתער,

- דמה ללוים שכן מעונין תנופה בגופם, משא"כ מצורע.

ולא מנזיר לכד שקרבנו טעון לחם,

- אלא מתרוויהו מנזיר ולויים, הצד השווה שבהן שמעונין תגלחת בתער.
- ולא פריך דמה לצד השווה שאין קרבנו גדלות תאמר במצורע שקרבנו גדלות דאל רב"ט האי תנא מעיקרא אמר ללמדו ממצורע א"א - שכן אין דנין קל מחמור להחמיר א"ל: ההוא אליבא דרבנן, הא אליבא דר"א דאף ליקטו במלקט ורהימני חיוב.
- מ: זפאת זקנס לא יגלחו, יכול אפילו מצורע כן? ת"ל: זקנו. ומתער זפאת זקנס לא יגלחו יכול אף במספרים חייב? ת"ל: ו'לא תשחית' זפאת זקנס לא יגלחו גילוח שיש בו השחתה זה תער. ולא מלקט ורהימני שמא אף במלקט וברהימני מצוה עבד, ואשמעי' דאף בתער לא חייב אמרי: אי ס"ד כשעושה במלקט וברהימני שפיר, לישתוק קרא מיניה, ואומר דמה גבי נזיר דאיסור עושה ואפ"ה מיחייב ה"נ כ"ש דמצווה ועוד, אי ס"ד כשעושה במלקט וברהימני מצוה עבד, מדלא כתיב תער, מא: כ"ל דכל מקום שאתה מוצא עשה ולא תעשה, אם אתה יכול לקיים את שניהם - מוטב, ואם לאו - יבא עשה וידחה לא תעשה.
- מעם ר"א: שמצורע מגלח רק בתער - דלמד מראשו. דאף נזיר שהוא מצורע, ואין לומר: דמצוות עשה אף במלקט ורהימני, וקמ"ל דאף בתער מהני ואין חייב, - דהא לר"ל: אין עשה דוחה כשאפשר לקיים שניהם, ורבנן: שלמדו שמצורע מגלח מ'זקנו', ראשו - מיבעי למידחי לאו דהקפה. צריכי ראשו דלא לומר דהקפת כל הראש לא שמה הקפה וצריכי זקנו דס"ד דמשמע ב'א. שעושה דחי ל"ת. ג. הקפת כל הראש שמה הקפה קמ"ל. ור"א: דעשה דחי ל"ת יליף מ'לא תלבש שעטנז', הא גדילים תעשה לך מהם.
- מא: ופולחן שצילחו שלא בתער, או שצייצו ב' שערות לא עשו פלוחן. ראב"ד: זאת אומרת רובו ככולו מדאורייתא. מדבנזיר ביום השביעי יגלחנו, עד שעשה כולו, הא בעלמא רובו ככולו. מתקף ריב"ח: הא בנזיר טמא כתיב! מחכו במערבא: נזיר טמא דבתער יליף מנזיר טהור, ליתי נזיר טהור ולילף מנזיר טמא, דכששייר ב' שערות לא עשה כלום. בעי אביי: גילח ושייר ב' שערות, צמח ראשו וחזר וגילח, מי מעכבי? בעי רבא: שגילח והניח שתי שערות, וגילח אחת ונשרה אחת, מהו? ר"א לריבא: גילח שער שער לא בעי לריבא אלא אי נשרה אחת וגילח אחת מהו? א"ל: אע"פ ששער אין כאן, מצות גילוח אין כאן.

נזיר חופף ומפספס, אבל לא סורק.
 חופף ומפספס - וכו"ש דבר שאין מתכוין מותר,
 לא סורק - אף לר"ש דכל הסורק, להסיר נימין מדולדלות מתכוין.

רבי ישמעאל: לא יחוף באדמה, מפני שמשרת את השער.
 איבעיא להו: מפני שמשרת את השער, או גזירה מפני המשרת תנן?
 נפק"מ באדמה שאינה משרת השער - תיקו

משנה:
 נזיר שהיה שותה יין כל היום - חייב רק אחת,
 אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה - חייב עכ"א.
 היה מגלח כל היום - חייב רק אחת,
 אמרו לו, אל תגלח אל תגלח והוא מגלח - חייב עכ"א.
 היה מטמא למתים כל היום - חייב רק אחת,
 אמרו לו אל תטמא אל תטמא והוא מטמא - עכ"א.

- שומאא וצ"אא או אפי' שומאא ושומאא רבה מר"ה: מקרא מלא דבר הכתוב: 'לא יטמא', כשאומר 'לא יבא' - להזהירו על מ: הטומאה להזהירו על הביאה, אבל טומאה וטומאה לא.
- ורב יוסף מר"ה: האלהים! אפילו טומאה וטומאה, דנזיר שעמד בבית הקברות, והושיטו לו מתו ומת אחר ונגע בו - חייב, ואף שכבר טמא.
- איתיביה אביי: כהן שהיה לו מת מונח על כתיפו, והושיטו לו מתו ומת אחר ונגע בו, ולא יחלל, כמו שאינו מחולל, יצא מי שמחולל ועומד!
- א"ל ר' יוסף: ותיקשי לך מתני', דהיה מיטמא למתים כל היום חייב רק אחת, אמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב עכ"א. ואמאי הא כבר טמא! קשיא אהרדי, אלא כאן בחיבורין וכאן שלא בחיבורין.
- וקשה: דטומאה בחיבורין הוא רק לענין תרומה וקדשים, ולא לנזיר ועושה פסח. א. אלא: כאן בחיבורי אדם באדם ובמשנתנו בחיבורי אדם במת.
- וקשה: אבל טומאה וטומאה מיטמא וקאים?, גם טומאה וביאה מיטמא וקאי! ב. אר"ה: כאן בבית ונתחייב ככ"א, כאן בשדה.
- וקשה: גם בבית כשהכניס ידיו נטמא, כשנכנס כולו הא טמא הוא! א. א"א כר"א: שצירף ידו לגופו דטומאה וביאה בהרדי אתו, - דא"א שלא יכנס חוטמו קודם ונטמא קודם ביאה.
- ב. וא"א כרבא: שהכניס גופו קודם ראשו שטומאה וביאה בהרדי, - דא"א שלא יכניס אצבע דרגל ברישא ונחית להו טומאה.
- ג. אלא ר"פ: כגון שנכנס בשדה תיבה ומגדל, ובא חבירו ופרע עליו את המעזיבה, דטומאה וביאה בהרדי אתיין.
- ד. מכר"א:

דה מג: שנכנס גוסס ומת כהנזיר יושב בבית, דטומאה וביאה בהדדי.

אם ילפי מ'להחלו' או מ'במותם יטמא'

ת"ד: 'להחלו' - עד שעה שימות, רבי: 'במותם יטמא' - עד שימות.
נפק"מ: ר"ז: משמעות דורשין, ר"ל: גוסס -

למ"ד מלחלו: אפילו גוסס, למ"ד במותם - עד שימות
ולמ"ד מלחלו: במותם מיבעי כרבי: דאבל מטמא בנגעתם
ולמ"ד במותם: במותם משמע תרתי
להחלו במי שהוא מחולל, יצא זה שמחולל ועומד.
ולמ"ד מלחלו: ש"מ תרתי.

והך: דמטמא רק משתצא נפשו, ואפילו מגוייד, ואפילו גוסס.
ולמ"ד מלחלו: לטמא עד שתצא נפשו, לענין חילול הא נתחלל.

אם מטמא ללאביו כשתסר

מרב: נקטע ראשו של אביו אינו מטמא לו, ד'לאביו', בזמן שהוא שלם ולא חסר.
מ"ל רה"מ: מעתה, הלך עם אביו בערכות ופקסו ליסטים לראש אביו לא יטמא לו? מ"ג
א"ל: מת מצוה אמרת, הא באחריני מיחייב כ"ש באביו, וקרי מצווה אף דמת
מצווה היינו כל שאין לו קוברין, אבל קורא ואחרים עונין אותו אי"ז מת
מצווה, כאן כיון דהולך בדרך כמי שאין לו קוברים דמי.

והך: ד'לה יטמא' - ולא לאיבריה, לפי שאינו מטמא לאבר מן החי של אביו,
אבל מחזיר הוא על עצם כשעורה. - והיינו דאי מיחסר מעט.
דחי: לא דההיא כר"י ד'לה' מיטמא ולא לאבר מן החי של אביו, אבל מיטמא
לאבר מן המת של אביו

והך: דר"ב כראב"ד ד'לה' מיטמא ולא לאברים, פרט לכזית מן המת, וכזית נצל
[בשר שנימות], ומלא תרווד [מלא כף עפרורית] רקב.
יכול לא יטמא לשדרה ולגולגולת, ולרוב בניינה ולרוב בניינה? 'ואמרת
אליהם', הוסיף לך הכתוב טומאה אחרת. ומטמא גם לשדרה
ולגולגולת, ולרוב בניינה ולרוב בניינה של אחרים? כאחותו שמויחדת
שגופה תלוי בו וכו'.

והרצ"י: ההיא כר"י, ורב דתניא: מעשה שמת אביו של רבי יצחק בנינוק,
והודיעוהו לאחר שלש שנים, ושאל את ריב"א וד' זקנים שעמו,
ואמרו: לאביו בזמן שהוא שלם, ולא בזמן שהוא חסר.

שלושה מינין אסורין בנזיר: הטומאה, והתגלחת, והיוצא מן הגפן.

חומר בטומאה ובתגלחת מביוצא מן הגפן,

שהטומאה והתגלחת סותרין, והיוצא מן הגפן אינו סותר.

חומר ביוצא מן הגפן מטומאה ובתגלחת,

שהיוצא מן הגפן לא הותר מכללו, וטומאה ותגלחת הותרו מכללן,
בתגלחת מצוה ובמת מצוה.

וחומר בטומאה מבתגלחת,

שהטומאה סותרת את הכל, וחייבין עליה קרבן, ותגלחת אינה סותרת
אלא שלשים, ואין חייבין עליה קרבן.

א. וטומאה שסותרת לא תותר מכללה, ק"ו מיין: שאינו סותר לא הותר מכללו,
ת"ל: 'לאביו ולאמו לא יטמא', אבל מיטמא למת מצוה.

ב. ויין שאינו סותר יותר מכללו, ק"ו מטומאה: שסותרת הותרה מכללה,
ת"ל מיין ושכר יזיר, לאסור יין מצוה כיון רשות.

ג. ויין שלא הותר מכללו יסתור הכל, ק"ו מטומאה: שהותרה וסותרת הכל
ת"ל והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו', טומאה סותרת ואין היין סותר.

ד. תגלחת שעשו בה מגלח כמתגלח תסתור את הכל, ק"ו מטומאה: שלא
עשו בה מטמא כמיטמא וסותרת הכל,
ת"ל: דוהימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו', - ואין תגלחת סותרת את הכל.

ה. טומאה שסותרת הכל נעשה בה מטמא כמיטמא, ק"ו מתגלחת: שסותרת
רק ל' עשה בה מגלח כמתגלח, ת"ל 'טמא ראש נזרו', למטמא ראש נזרו.

ו. ותגלחת לא נעשה בה מגלח כמתגלח, ק"ו מטומאה שסותרת הכל לא
עשו בה מטמא כמיטמא. תגלחת שסותרת רק ל' יום כ"ש שלא נעשה
מגלח כמתגלח!

ת"ל- 'תער לא יעבור על ראשו', קרי ביה: לא יעבור הוא ולא יעבור לאחר.

ז. ותגלחת שסותרת לא תותר מכללה, ק"ו מיין שלא סותר לא הותר מכללו,
ת"ל ראשו, ואמר חמנא: זקנו.

ח. ותגלחת שהותרה מכללה לא תסתור כלל, ק"ו מיין שלא הותר מכללו ולא סותר
- בעינן גידול שער והא ליכא.

ט. ויין שלא הותר מכללו יסתור ל' יום, ק"ו מתגלחת שהותרה מכללה סותרת,
- המעם משום גידול שער, גבי יין הא קאים שערו.

משנה: תגלחת טומאה כיצד?
מד: ר"ע: היה מזה בשלישי ובשביעי, ומגלח בשביעי ומביא קרבנותיו בשמיני, ואם גילח בשמיני - מביא קרבנותיו בו כיום, א"ל ר"ט: מה בין זה למצורע?
 א"ל: נזיר מהרתו תלויה בימיו, ומצורע מהרתו תלויה בתגלחתו. ואינו מביא קרבן אא"כ היה מעורב שמש.

קיצולת ר"ט פניניה אלו לא?

ת"ש: דתני הלל: גילח בשמיני - מביא קרבנותיו בתשיעי.
 ואי קיבלה ר"ט מר"ע, יביא קרבנותיו בשמיני!
דחה רבא: ל"ק הא דטבל בשביעי, הא דלא טבל בשביעי.
הכריה דרבנן: זבא לפני ה' אל פתח אהל מועד - שבא רק בזמן שטבל ועשה הערב שמש - דס"ל: טבול יום דזב כזב.
א"ל אביי: מעתה, גם נזיר טמא יוכל לבוא רק בזמן שטבל ועשה הערב שמש, והא
מה: שערי ניקנור כשערי לווייה, וטמא מת ואף מת עצמו מותר ליכנס במחנה לוייה דד' ויקח משה את עצמות יוסף עמו - במחיצתו, במחנה לווייה!
ובהכרח: דטבול יום דזב לאו כזב, ואפ"ה כיון דמחוסר כפרה לא נכנס. ושערי ניקנור מחנה לווייה נקראו אהל מועד - לענין שמחוסר כפרה לא נכנס ושם מדתניא: 'טמא יהיה' לרבות טבול יום, 'עוד טומאתו בו' - לרבות מחוסר כפרה.

משנה: תגלחת המהרה כיצד, היה מביא ג' בהמות: חטאת, עולה, ושלמים, ולר"י: ושוחט את השלמים ומגלח עליהם,
ר"א: לא היה מגלח אלא על החטאת, שהחטאת קודמת בכל מקום, ואם גלח על אחת משלשתן - יצא.
רשב"י: הביא ג' בהמות ולא פירש, הראויה לחטאת תקרב חטאת, לעולה - תקרב עולה, לשלמים - תקרב שלמים.

ר"י: שוחט את השלמים ומגלח עליהם,
ת"ר: וגלח הנזיר פתח אהל מועד וגו' ומיירי בשלמים דזשחטו פתח אהל מועד'.

ולא פתח אהל מועד פומש

- א. דבזיון הוא
- ב. ר"א: לא תעלה במעלות על מזבחי, ק"ו לדרך בזיון.
- ג. ר"צ: זלקח את שער ראש נזרו ונתן על האש וגו', מחוסר רק לקיחה ונתינה, יצא מי שמחוסר לקיחה הבאה ונתינה.
- ד. א"ד ר"צ: זלקח את שער ראש נזרו, מקום שהיה מבשל שם היה מגלח.
- מ"א: זגלח הנזיר פתח אהל מועד' כ"ז שאין פתח אהל מועד פתוח אינו מגלח.
- ר"ש שזורי: זגלח הנזיר פתח אהל מועד' ולא נזירה. שמא יתגרו בה פרחי כהונה. ושאני מסומה דלא כוחלת ופוקסת, ולכן לא חישי' שיתגרו בה פרחי כהונה

משנה: היה נוטל שער ראש נזרו ומשלח תחת הדוד, ואם גילח במדינה - לא היה משלח תחת הדוד.
ת"ק: בתגלחת המהרה, אבל בתגלחת הטומאה לא משלח תחת הדוד.
ר"מ: הכל משלחין תחת הדוד, חוץ מן הטמא שכמדינה בלבד.

נוטל שער ראש נזרו.

ת"ר: ואח"כ נוטל הרוטב ונותן על שער ראש נזרו, ומשלח תחת הדוד של שלמים ואם נזיר טמא משלח תחת הדוד של חטאת ואשם - יצא.
ד'אשר תחת זבח השלמים, מזבחו יהא תחתיו. והיינו הרוטב

שעם שעם שילח תחת הדוד של חטאת - יצא
ד'זבח' - לרבות חטאת ואשם. והיינו מזבח השלמים תרתי ש"מ.
ת"ר: הכל היו משלחין תחת הדוד,
ר"מ: חוץ מטמא שגילח במדינה, מפני ששערו נקבר,
ר"י: מהורים בשניהם היו משלחין, טמאים בשניהם לא היו משלחין.
וחכ"א: הכל לא משלחין תחת הדוד, חוץ ממזור שבמקדש מפני שנעשה כמצותו.

משנה: היה מבשל את השלמים או שולקן, הכהן נוטל את הזרוע בשלה מן האיל וחלה מצה אחת מן הסל ורקיב מצה אחת ונותן על כפי הנזיר ומניפן, ואחר כך הותר הנזיר לשתות יין ולהטמא למתים.
ר"ש: כיון שנזרק עליו אחד מן הדמים, הותר הנזיר לשתות ביינ ולהיטמא למתים.

ת"ר: ונאחר ישתתה תנזיר יין

זו. ר"א: אחר המעשים כולן, וחכמים אומרים: אחר מעשה יחידי.
מעם רבנן: נאחר ישתתה הנזיר יין, ובתיב: נאחר התגלחו את נזרו, מה שם אף כאן אחר מעשה יחידי, ולא אמרי' דעד דאיכא תרווייהו דא"ה ל"ל גז"ש.
ר"ב: תנזרית בנזיר פנעפבת.
 לא אליבא דרבנן, אמאי תגלחת לא מעכבת הא מיבעי תנופה
 אלא אליבא דר"א ואף שכבר אמר ר"א: אחר מעשים כולם.
 - ס"ד כיון דלענין כפרה שירי מצוה היא, ה"נ לא תעכב קמ"ל.

ומי מעכבא? והתניא: 'זאת תורת הנזיר' - בין שיש לו כפים, בין שאין לו כפים!
 זאת תורת הנזיר' - בין שיש לו בין שאין לו שער, - ה"נ דלא מעכבא: מו:
 והך נזיר ממורט קרה- דלכ"ש: א"צ להעביר תער על ראשו, ולכ"ה צריך,
 ודחה רבינא: 'אינו צריך' לכ"ש? שאין לו תקנה, ולכ"ה: שיש לו תקנה.
 ובר"פ: דב"ש בנזיר ורבי אליעזר כמצורע אמרו דבר אחד.
 התניא: אין לו למצורע בהן יד ורגל- לר"א: אין לו טהרה עולמית,
 לר"ש: יניחנו על מקומו ויצא, וכן"א: יניח על של שמאל ויצא.

ל"א: רב: תנן פה בנזיר מצעצפת.

לר"א פשיטא, שאמר: אחר מעשים כולם!
 אם תגלחת לרבנן לא מעכבא, כ"ש תנופה.
 והך ד'זאת תורת הנזיר' - בין שיש לו כפים או שער ובין שאין לו ה"נ דמעכבא.
 והא נזיר ממורט לכ"ש: א"צ להעביר תער על ראשו, ולכ"ה צריך!
 ודחי ר"א: צריך לכ"ה היינו צריך ואין לו תקנה, לכ"ש יש לו תקנה. ופליגא דרבי פדת.

משנה: גילח על הזבח ונמצא פסול - תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו,
 גילח על החטאת שלא לשמה ואח"כ הביא קרבנותיו לשמן
 - תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו,
 גילח על העולה או על השלמים שלא לשמן ואח"כ הביא קרבנותיו לשמן
 ת"ק:-- תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו.
 ר"ש: אותו הזבח לא עלה לו, אבל שאר זבחים עלו.
 גילח על שלשתן ונמצא אחד מהן בשר -תגלחתו כשרה ויביא שאר זבחים.

מעם דר"ש: דנזיר שגילח על שלמי נדבה יצא.
 ד'נתן על האש אשר תחת זבח השלמים', ולא כתב על שלמיו.

מתני' מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונממא,
 ר"א: סותר את הכל,
 וכן"א: יביא שאר קרבנותיו ויטהר.
 אמרו לו: מעשה במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מן הדמים,
 ובאו ואמרו לה על בתה שהיתה מסוכנת, והלכה ומצאה שמתה,
 ואמרו חכמים: תביא שאר קרבנותיה ותיטהר.
 סותר דר"א היינו סותר קרבנותיו
 ומסתבר דתני וכן"א: תביא שאר קרבנותיה ותיטהר, ש"מ.
 ומעשה נמי במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מן הדמים, ובאו
 והודיעוה על בתה שהיתה מסוכנת, והלכה ומצאה שמתה, ואמרו
 חכמים: תביא שאר קרבנותיה ותיטהר, ש"מ.
 הדרן עלך שלשה מינין

מו.